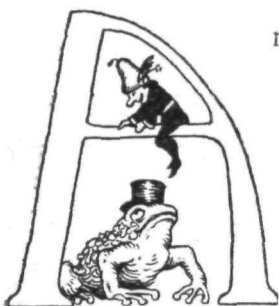

CVETKO GORJANČEV:

Kaj imaš rajši? . . .

nica in Tončka sosedova sta se pa res hudo bali krvavega moža. Pa saj se ga je tudi druga vaška deca, pa še kako! Toda jaz vem najbolj za tedve, ker smo bili — kakor sem rekel — sosedji in sem imel Tončko in Anico, posebno še Anico, jako rad in mi je tudi ona zaupala vse in tudi to, kako se boji krvavega moža. Kadar je prišel po cesti kak siromak, ki je imel zavezan obraz, je vselej zbežala, ker je mislila, da je krvavi mož, pa da krvavega obraza

noče pokazati.

Nekega večera pa sem sedel pred hišo pod črešnjo in gledal, kako je prižigal sveti Peter v nebesih zvezdice. Kar je pritekla — bogvedi odkod — Anica, razposajena kakor je bila vsa, me udarila z ročicami po kolenih, me pogledala v oči in se zasmejal kot prepelička med pšenico, pa me vprašala:

»Ti, Jože? Kaj imaš ti rajši: pisano palico ali krvavega moža?«

Mislil sem, da bi se ji zameril, če bi rekel, da imam rajši krvavega moža, zato sem rekel kakor v dvomu:

»Pisano palico.«

»Jože, ti si malopriden. Jaz imam pa rajša krvavega moža kakor pisano palico.«

Začudil sem se, ona pa je stisnila z vprašajočim pogledom rdeče spodnje ustno med bele zobčke in nestrpno čakala nečesa.

»Zakaj imaš rajša krvavega moža, Anica? Ali se ne bojiš, da bi te vzela s seboj?«

»O, le naj me vzame, se ga čisto nič ne bojim!« je odgovorila.

»Zakaj ne?« jo vprašam.

»Zato, ker je krvavi mož Kristus, pisana palica je pa — kača.«

Tako je dejala in se je prešerno zasmejala, in zalesketali so se ji očki veselja.

»Oj, ti poredna Anica ti!«

»Vidiš ti pa nisi vedel tega, jaz pa sem.«

»Ker mi ni še nihče povedal; kdo je pa tebi?«

»Ne povem tega, ker bi mi potlej ničesar več ne povedal.«

»Čakaj! Kaj imaš pa ti rajša: rdeče miške ali sive psičke?«

Z dvomom je pomislila.

»Sive psičke,« je končno odgovorila.

»Jaz pa rdeče miške,« sem dejal jaz.

»Zakaj?« je vprašala.

»Rdeče miške so črešnje, sivi psički pa krompir.« — In Anica ljubi črešnje nad vse. »Hej, Manček! Kdo pa sedaj ni vedel?«

»Prej pa ti nisi vedel...«

Stisnila je glavico v moj naročaj in se zasmejala kakor v zadregi.

~~~~~ Solnčece. ~~~~~

*Od matere — zarje, od jutra — očeta
je solnčece vzelo slovo,
s plamenečo palico in z ognjem v očeh
odšlo je čez daljno goró.*

*In romalo je in romalo je
z ljubeznijo polnih rok —
zadovoljnost je sipalo, veselje in mir
po širnem svetu okrog.*

*Zvečer pa utrujeno praznih rok
v naročje je materi palo —
kot v postelji mehki, kot sredi blazin
v večeru zlatem zaspalo . . .*

Tone Rakovčan.

